

לא.

כל שעה פרק שני פסחים

מסורת הש"ס

(א) ערכין כג. (ב) כחובות
כב. (ג) ז"ק מג. כחוב' כב.
קי. ז"ב קכה. (ד) קדושין
טו. כחובות יט. ופב. גיטין
לו. ז"ק מ. (ה) כס"א:
כחובין, (ו) [דף קי.]

תורה אור השלם

1. וְהִתְיָדוּ אֶת חֲטָאתָם
אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהָשִׁיב אֶת
אֲשָׁמוֹ בְּרָאשׁוֹ וְחִמִּישְׁתּוּ
יִסָּף עָלָיו וְנָתַן לְאִשָּׁר
אִשָּׁם לוֹ: במדבר ה ז

מִזְסָה רַע"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. שהרי לא הגיע זמן של פריעה, כדמוכח בכתובות [פא]. דבעינן הוכחה שעייבם לשם תפיסה מחיים וכו'. [ו]אי לא זקפן עליו במלוה הוה שמעון מצי לממרר שהיה תופס ממון מחיים וכו', דעומדים ליפרע מיד בלא איחור. מוס' ר"פ.

וְאִתִּי מְלוֹה וּפְרִיק. מִן הַהֶקְדֶּשׁ בְּדָבָר מוּעָט כְּדִי שֶׁלֹּא יֵאמְרוּ הַקֹּדֶשׁ יוֹאֵל בִּלְלָה פִּדְיוֹן וְגוֹבָה חוּבוֹ כְּדַתְנָן בְּעֶרְכֵּין בְּפֶרֶק שׁוֹם הַיְתוּמִים [בג] הַהֶקְדֶּשׁ בְּתַשְׁעִים מִנֶּה וְהִיא חוּבוֹ מֵאֵה מִנֶּה מוֹסִיף מְלוֹה זֶה עַל הַלְוֵאֲתוֹ לִדְנֵר וּפְוֵדָה אֵת הַנֶּכְסִים הַלֵּלוּ מִיַּד הַקֹּדֶשׁ לְדִנְרָה זֶה וְנוֹטֵלִן בְּצוּבוֹ וְדִנְרָה דִּיהִיב מִפְּרָשׁ טַעֲמָא פִּדְיוֹן. וְאִף עַל דָּלָמֶר רֵצָה (מִכְּבוֹת דף ע"ט:) הַקֹּדֶשׁ חֲזַן וְשִׁמְחִיר מִהֶפְקִיעוֹן יְמִידִי שִׁעְבּוּד דְּרוֹקָא קְדוּשַׁת הַנֶּפֶשׁ קֶאֱמֶר רֵצָה כְּגוֹן קוֹנָמוֹת אִו בְּהֵמָה לְקַקְרָן אִו בְּגַד שְׂפִירוֹן עַל הַמֵּת כִּי הִהִיא דִּימְכוֹת (דף ק"ו:) גְּבִי אִיטְנָלָא דִּמְיִלְתָּא דְּפִירוֹסָה יִתְמִי אֲמִיתָנָא דִּהוּהִי מִשְׁתַּעֲבָד לְכַתּוּבָה הָאֵשָׁה דִּלְמֶר רֵצָה קֶנְיִיא מִיתָנָא אֲבָל קְדוּשַׁת דְּמִים לֹא יִתְנָא אֲחֵרִינָן: כִּי פְלִגִי דִּקְדִּישׁ מְלוֹה. בְּחֻקֵּי הַזִּמָּן אֵת הַקֹּרֶקֶת הַמְשׁוּעֶבֶד לוֹ וְלֹא הַקֹּדֶשׁ אֵת הַחוּבֹה אֲבָל הַקֹּרֶקֶת וְהַשְׁתַּחֲכָה כְּשֶׁהִגִּיעַ הַזִּמָּן וְלֹא פָּרְעוּ זֶה וְהוּא בֹא לְבָנוֹתָה מִן הַלֵּוֹה חוֹזֵר בּוֹ מִן הַהֶקְדֶּשׁ: כִּיּוֹן דִּלְיוֹ הוּא לִיהִי וְחֻזּוֹ. לָלוֹה בְּיוֹם הַזִּמָּן הוּא מַסְלֵק לִיהִי מִלְּמוֹה אֵת הַקֹּרֶקֶת בְּחוּזֵי אִשְׁתַּחֲכָה שֶׁלֹּא הִיא הַקֹּרֶקֶת קִנְיֹו לוֹ עֲדִיין אֲבָל הַקֹּרֶקֶת כְּשֶׁהוּא גוֹבָה אוֹתָהּ בְּחוּבוֹ הִיא נִקְנִית לוֹ: בְּאַחֲרִיתוֹ. שְׂמָא יִטְלֶנָה בְּעַל חוּב דִּלְרֹאֹן מִשְׁמַעוֹן בְּשִׁבְלִי חוּב שִׁשְׁעִיבְדָּה לוֹ לְרֹאֹן שִׁשְׁלֵם לוֹ לְרֹאֹן הַמַּעֲשִׂי שְׁמַעוֹן וְלֹא הִיוּ לוֹ נֶכְסִים עוֹדוֹ עַל דְּבַר אַחֲרִיתוֹ זֶה: וְהִקְפֵּן עַלְיוֹ בְּמֵלוֹה. שֶׁלֹּא הִיוּ מַעֲשֵׂה לְשַׁמְעוֹן שֶׁפָּסַק עַל שָׂדֶה זֶה וְכַתּוּב לִרְאוֹן שֶׁטֶר עֲפִיעִיהֵן וְשִׁעֲבַד נִכְסֵיוֹ לוֹ עַלְיוֹן: וְהִם לִרְאוֹן הַמוֹכֵר וְכֹא בְּעַל חוּבוֹ וְטוֹרֵפָה מִשְׁמַעוֹן וְעֲדִיין לֹא נָתַן מִשְׁמַעוֹן הַמַּעֲשֵׂה לִרְאוֹן וְלֹא לִיתוּמִיו וְפִיפְיִיסָהּ שְׁמַעוֹן לְבַעַל חוּב דִּלְרֹאֹן בְּצוּבָתוֹן הַמַּעֲשֵׂה: דִּינָא הוּא. אֲעִ"ג דִּלְבָּחוֹן קִבֵּל עֲלֶיהָ אַחֲרִיתוֹ מַכִּירָה זֶה אֲפִילוֹ הִכִּי יִכְלִין בְּנֵי לְרֹאֹן לֵבָל שֶׁמֶן שְׁמַעוֹן וְלוֹמַר אֲנִי מַטְלָלִי שֶׁן אֲבָל שֶׁלֹּא הָיָה חֵיב עַלְיוֹ אֲבָל

מעות ולא היה לך ליתכן לבעל חוב ולא לעכבן בשביל אחריות ממכרת
הוא דלמרינן בעל חוב גובה אותה בחובת אציהן משום דמחיים חל
עליהן וכשהן בעין אין כאן לזה ולבעלי המעות דהיינו יתומים לא
יחזיק להם אין לי מעות לפדות כסם אלא קרקע ש' ויגומנה להם
ועליה דהשתא כי אצבי להו הא ארעא איגלאי מילתא דלאו מטלטלי
אזותה מהן אלמא אמרינן הנוטל קרקע בחובו מאותה שעה שנתן
קניה לאציהן קרקע זה שגבו בחובו אציהן משום הכי בע"ח אחר של
אמר. כל הגובה קרקע בחובו אינה קניה לו אלא מגביה ואילין
שקנו יתומים קרקע במעות שלהן מי הוה משתעבדא לבעל חוב:
לבעל חוב **דלבוזון מדריב נקן**. לעולם מכאן ולהבא הוא גובה ומאי
להן בעל חוב ליתומים מכה מי באתם וגביהם קרקע וזו מכה שיע
מאביהם משתעבדא נמי לדידי שהייתי מלווה של אציהן והמחויב לו
שהיתה ברשותו. ושמעון נמי אמר להו לבני ראובן כי היכי דהוי נכס
שהיה לזה אצלי מחמת אחריות המכירה מדרי' נתן דמה לי אני מה לי
אלא עשמי: **לאשר אשם לו**. לאשר הלווה לו לא נאמר אלא לאשר אשם
לו. קס"ד השתא בשלא מסרו לו אלא שיעבדו לו כשאר לווים שאם לא
נכרי נתנו. קס"ד השתא דסדעמא משום דהוה ליה תורת משכון לו
לאחר הפסח אינו עובר אש נגמה ממנו: **מאי לאו**. בשלא דהרינו ובה
הכל עובר. ואי טעמא משום להבא ולמפרע הוא איפכא הוה לן לא
עובר אלמא למפרע הוא גובה הכא הוה ליה למימר אינו עובר

בַּחֲרִיתָ. שלא באחריות פשיטא דיתן ליורשיו אפילו לא
זקפן עליו במלוה אבל באחריות קמ"ל דה"א יעכבס
ולעצמו דה"ל כתופס מחיים קמ"ל ללא חשדי ליה כתופס מחיים כיון
דזקפן עליו במלוה^א: **וּפִי"ס** יה בזו"י. רבותא נקט אף על פי
שתן מעות לא מצי למימארהו לאצביס נתיחי לו:

שנחייצתי לאצביס נתתי לו:
משתעבדנא צ"ח דאבובון
מדרבנן נתי.
ואת גבי מטלטלים נמי יומא הכי
וגראה לר"י דדוקא גבי קרקע שייך
למומר הכי דזש משעבדט לראובן
דשעבדקרקע וזי משועבדת לראובן
חשבינן ליה כאליו היא צידו דהא
אם מכרה או משכנה חוזר לראובן
וגובה אותה ולכן משועבדת נמי
לצ"ח אבל מטלטלים אינן להחשיבם
כאליו הם ציד לראובן כיון שאילו
מכרם או משכנם אינן גובה מהן
ומכאן יש להוכיח דהלכה כרבי נתן
דהא דבא קאי כותמיה בשעתמין:
אלא

ול' דיתמי' לבעל חוב לא משתעבדי ואמר רבא אי
ארעא והדר גבי לה מינייהו^א דאמר רב נחמן גיתומים
ביהם בעל חוב חוזר וגובה אותה מהן אי אמרת
גובה אמטו להכי חוזר וגובה אותה מהן דכמאן
מי אלא אי אמרת מכאן ולהבא הוא גובה אמאי חוזר
ווי כמאן דזבין יתמי נכסי דמי ואילו קני יתמי נכסי מי
חוב שאני התם דאמר להו כי היכי דמשתעבדנא
נא נמי לבעל חוב דאבוכון מדר' נתן^ב דתניא רבי
בחיבירו מנה וחבירו בחבירו שמוציאין מזה ונותנין
אשם לו תנן נכרי שהלוה את ישראל על חמצו אחר
אמרת בשלמא למפרע הוא גובה אמטו להכי מותר
מכאן ולהבא הוא גובה אמאי מותר בהנאה ברשותא
במאי עסקינן כשהרהינו אצלו לימא כתנאי ישראל
נזיל לאחר הפסח אינו עובר משום רבי מאיר אמרו
מיפליגי דמר סבר למפרע הוא גובה ומר סבר מכאן
מכאן אימא סיפא אבל נכרי שהלוה לישראל על
דרי הכל עובר והא איפכא מיבעי ליה למאן דאמר
עובר למאן דאמר התם עובר הכא אינו עובר

דעמלטליך דימיי לא שיעדוס חכמים לצעל חוב דקרקע של יתומים
 געצודאל עליהן אלל על מעות שלא היו בעין לא חיל שיעבדו מחיים
 הלוה זה כלום: ואמר רבא גרסינן: אי פיקח. זה שמעון יטעון
 ויחזר וגובה אותה מהם בשביל אחריות מכירה שקבל אציהן
 א לשביתק גביה אלל קרקע: בעל חוב. אחר של אציהן חזר וגובה
 המעות נקיתו לו: אמרינן אילגא מילתא למפרע שהיתה
 קודם חוב וגובה אותה מהן דכמאן דגבי לה מחיים לאצורון דמי: אלל
 ומאי בעל חוב אחר חזר וגובה אותה מהן לא יחא דבר זה אלל כמי
 דאמר רבא ר' יחי דמשמעבדנא (לאצורון) משמעבדנא נמי
 מר רב נחמן בעלמא בעל חוב חזר וגובה אותה מהן משום דאמר
 ש אל אציקן וכי היכי דמשמעבדל לאצורון קרקע זו של ליה שוה
 ש משועבד לו מדרבי נתן הלכך קדש שיעבדי עליה אפי' אלל ליה
 משועבדין לאציקם בשביל חובו היו משמעבדין גם לעצמי מבע אציק
 וזמר הלכך אע"פ שלא היתה קויה לאציקם מחיים חל שיעבדי עליה
 ולאשר הקרן שלו. בבבא קמא אמרינן אשם זה קרן: טון נכרי שהלוה
 נתן לך עד יום פלוני בל לביתי וגבה מחמץ זה: נשהבדינו אללו. בביתו
 ל חוב קויה משכון: ישראל שהלוה אם הנכרי על חמץ. קודם הפסח
 קמייפליג דמי' סבר מכאן ולהבא הוא גובה כו': אימא סיפא דברי
 כי פלוגמיייהו בזה ולא לאשוי דעמייהו דלמאן דאמר לעיל ברישא
 וס דבשעת הלוואה קם ליה ברשות נכרי ולמאן דאמר דמי' כו':
 אלל

פא א מ״י פ״ו מהלכות
ערכין הלכה טו:
פב ב מ״י פ״א מהל'
מלוה הלכה י סמג
עשין דז:
פג ג מ״י שס הלכה ט
וסמג שס פוש״ע
ח״מ סי' קז סעיף א:
פד ד מ״י פ״ב שס הלכה
ו סמג עשין נג
פוש״ע ח״מ סי' פז סעיף
א: